

Най-после азъ изпуснахъ нишката на разговора и зехъ да се прозявамъ. Една случка възбуди вниманието ми и азъ не заспахъ. Между тревата се борѣха нѣколко дребни мравки съ две-три едри. Голѣми усилия се развиваха и отъ дветѣ страни. Ту едритѣ мравки надделяваха, ту дребнитѣ. Моето съчувствие минаваше всѣкога върху слабата страна. Едва се въздържахъ да не се намѣся — да ги не разтърва. Скоро азъ забравихъ, че тая борба се водѣше между мравки. Струваше ми се, че се борятъ деца. Не — това бѣха хора, турци и руси, турци и българи. И почна да не ми е все едно, кой надвива.

Додето наблюдавахъ тая миниятюрна война, наоколо нищо не виждахъ. Нѣщо ме накара и азъ подигнахъ очи. Ха! Тета не бѣше по-напредъ тѣй близо до Даскалъ Димитъръ. Сега тя не само се е съвсемъ доближила до него, но се и опрѣла, макаръ и леко. Тя бѣше вперила очи у него, внимаваеше въ всѣко негово движение. Увѣренъ съмъ сега, че и тя като мене нищо не разбираше отъ разговора, пъкъ и не ѝ трѣбаше. На нея стигаше да е близу до своята изгора, да го чува и да го гледа. А това щастие рѣдко ѝ се падаше. Ехъ, да би могла, тя би го пригърнала, би го унесла далече — далече, дето да бждатъ сами двамата. Тамъ месеци, години би му разказвала колко много го обича!

Отново звънливо се разнесе надъ градината куку-куку-куку.

— Маро, Маро! — Де се дѣна, щерко, — извика баба отъ чардака.

— Ето ме, мамо! — Отвърна Тета, пъкъ стана и тихешкомъ се отдалечи. Нѣколко пѣти се обръща и мѣта хубави очи у Даскалъ Димитъръ. Скри се отъ погледа ми.

Никога по-рано тя не ми е била толкова мила, колкото ми стана тогава. Азъ я жалѣхъ много, безъ да разбирамъ точно защо. Едно ясно виждахъ, че ѝ е много добре да е постоянно съ Даскалъ Димитъръ. И защо да не е съ него всѣкога? Ето тѣ нищо лошо не правятъ, само се смѣятъ и се гледатъ. А защо баба я извика? Нима не можеше сама